

deven tot Kunst en de geheele natuur werd voor den impressionist 'n opgave van toonverhoudingen. Hieraan de schildery gelijk te maken werd zijn doel. Het „hoe”, werd alles. Het „wat”, bijzaak. Of liever: het „hoe” werd het „wat”.

De schildery werd de som van visueele toonwaarden en de geest, het subjectieve, werd door deze toonverhoudings-schilderkunst uitgedrukt. „Peindre d'après nature n'est pas pour un impressioniste, peindre l'objectif, mais réaliser des sensations”, zegt Cézanne.

Dit impressionisme, dat zoo'n groote rol speelt in de geheele ontwikkeling van de schildery, ontstond natuurlijk evenmin plotseling. Het zou uit den bloeitijd der Hollandsche schilderkunst: uit Hals, Rembrandt, Rubens, Vermeer, Pieter de Hoogh en Ruysdael te herleiden zijn om daarna over Engeland (Bonnington, Constable) Frankrijk te bereiken (Delacroix, Courbet enz.) en eindelijk tot wasdom te komen in den Franschen schilder Edouard Manet: den voornaamsten en sterksten vertegenwoordiger van het *Impressionisme*.

De directe kiem tot zijn schilderkunst zat reeds in de sterke kleur-contrasten der schilderijen van Eugène Delacroix. Maar alles wat troebel was en pose, al wat van het classicisme in Delacroix was blijven hangen, werd verwijderd door Edouard Manet.

Het werk „Le Déjeuner sur l'herbe” (afb. 15) wekte hilariteit, doch was in wezen een zuiver specimen van Impressionistische schilderkunst.

Hiermede was het Impressionisme geboren. Zeer veel later vindt deze schilderwijze ook navolging in Holland. Het zijn de gebroeders Maris, Israëls, Mauve e.a., die het in Holland overbrengen. Deze impressionistische school zegevierde glansrijk en wordt op 't oogenblik door *de bestrijders* van eertijds: de academisten, vlijtig beoefend, zoowel in Holland als in Duitschland, enz.

Het bleef echter niet bij het impressionisme. Het impressionisme was maar het vóórgevecht der eigen-